

Arrest

nr. 243 723 van 6 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 augustus 2020 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2020 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer: Naam: N. (..)

Voornaam: M. (..)

Geboortedatum: 08.02.1980

Geboorteplaats: Frankfurt

Nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 03.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds minstens 09.11.2019 op het Belgisch grondgebied. Zelf verklaart hij in het document Hoorplicht dd.21.02.2020 sinds 2012 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.02.2020. Hij verklaart in België te zijn sinds 2012. Betrokkene heeft een duurzame relatie in België, dame waar hij niet mee is gehuwd en twee minderjarige kinderen die de naam dragen van hun moeder. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. In Duitsland zou hij nog drie andere kinderen hebben. Ook in dit geval legt betrokkene geen enkel bewijs voor van het bestaan van deze kinderen. Hij heeft gezondheidsproblemen, betrokkene zou een beroerte hebben gehad, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Nikolic Milan blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong te vrezen. Hij heeft echter nooit om internationale bescherming gevraagd. Verder haalt hij de aanwezigheid van zijn gezin aan ten einde in België te blijven, redenen die echter tot de privésfeer behoort. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belemmering van het verkeer door enige wijze, onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 1 maand. Tussen 10.11.2019 en 28.07.2020 stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk later wordt veroordeeld

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van bepaalde van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending artikel 6 EVRM, schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel; schending artikel 7 alinea 1,3°, artikel 74/11§2 en artikel 74/14§3, 3°Vw.

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt : (..)

Verweerder gaat er zomaar van uit dat verzoeker schuldig zou zijn aan de feiten die zij opsomt. Verweerder schendt het recht van de verdediging (artikel 6.1 EVRM hetgeen een recht op een eerlijke en openbare behandeling en het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter betreft) maar evenzeer artikel 6.2 EVRM dat het vermoeden van onschuld waarborgt. Verzoeker IS nog NIET veroordeeld voor de beweerde feiten. Hoe kan verweerder dan dienstig stellen dat hij een gevaar voor de openbare orde betekent? Verweerder schendt bijkomend ook artikel 6.3 EVRM waarop verzoeker aanspraak kan maken: het recht op informatie nopens de aard en de redenen van de beschuldiging, het recht om te beschikken over de nodige tijd en faciliteiten voor de voorbereiding van zijn verdediging enz. Al deze mensenrechten worden aan verzoeker ontnomen door kwestieus bevel, quid het recht op toegang tot de rechter dat impliciet volgt uit artikel 6 EVRM. Wat indien verzoeker door de Belgische gerechten zou vrijgesproken worden? Quid het vermoeden van onschuld? Zolang verzoeker niet ten gronde is veroordeeld voor de beweerde feiten en zolang hij zijn rechten niet heeft uitgeput kan kwestieus bevel niet ten uitvoer worden gelegd. Kwestieus bevel dient vernietigd te worden wegens schending van artikel 6 EVRM. schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel; schending artikel 7 alinea 1. 3°. artikel 74/1 I §2 en artikel 74/14§3, 3°Vw..”

2.2. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat deze artikelen betrekking hebben op een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de onderhavige bestreden beslissing een inreisverbod betreft. Verzoekende partij kan zich aldus niet dienstig beroepen op een schending van voormelde artikelen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Artikel 74/11, §1 en § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Zoals uit voormelde bepaling blijkt kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd worden aan een derdelander die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod voor een termijn van acht jaar heeft opgelegd omdat: *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belemmering van het verkeer door enige wijze, onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2018 door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 1 maand. Tussen 10.11.2019 en 28.07.2020*

stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij mogelijk later wordt veroordeeld

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van bepaalde van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2.6. Verzoekende partij betoogt slechts dat zij nog niet veroordeeld werd en wijst op het vermoeden van onschuld als artikel 6 EVRM. Zij meent dat derhalve nog niet kan gesteld worden dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt.

2.7. Waar de verzoekende partij evenwel de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld.

Vervolgens wordt erop gewezen dat het “vermoeden van onschuld” een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, §2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing houdende inreisverbod genomen ten aanzien van de verzoekende partij, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk “vermoeden van onschuld” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Dat verzoekende partij betwist een gevaar te zijn voor de openbare orde, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij baseert zich voor haar oordeel op een objectief gegeven, namelijk dat verzoekende partij op 10 november 2019 tot 28 juli 2020 onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter werd geplaatst wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels in de context van een vereniging van misdadigers.

Tevens moet worden aangegeven dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, Mayzit v. Rusland). Het betoog van verzoekende partij als zou het inreisverbod niet zou kunnen worden uitgevoerd zolang de strafprocedure loopt, kan aldus niet bijgetreden worden. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij zich niet kan laten vertegenwoordigen door een advocaat die haar belangen kan behartigen.

2.8. Verzoekende partij maakt met haar betoog ook geenszins aannemelijk op welke wijze artikel 74/11, §2 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing werd geschonden.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: schending artikel 8 EVRM, artikel 74/11§2 Vw; schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt : (..)

Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsfeiten. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen die gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding. Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven. In die zin is wél de mogelijkheid en het mensenrecht tot het hebben van een gezinsleven in hoofde van verzoeker geschonden. Verweerster schendt artikel 8 EVRM door te motiveren: Nikolic Milan blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong te vrezen. Hij heeft echter nooit om internationale bescherming gevraagd.

Verder haalt hij de aanwezigheid van zijn gezin aan ten einde in België te blijven, reden die echter tot de privé sfeer behoort. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Verweester heeft zich niet afdoende geïnformeerd. Verzoeker is geboren in Frankfurt en heeft zijn ganse leven in Duitsland gewoond, reden waarom hij daar ook een gezin had en drie kinderen heeft. Sinds 2012 verblijft verzoeker in België, reden waarom hij hier een gezin heeft met twee kinderen met zijn Belgische partner. Verzoeker heeft geen bescherming gevraagd omdat hij geen enkele binding heeft met zijn land van oorsprong. Verweester haar beslissing is niet proportioneel, verzoeker kan zich beroepen op artikel 8 EVRM. Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven: • 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. • 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in het eerste middel, zolang hij niet is veroordeeld wordt hij geacht onschuldig te zijn. Verweester kan zich niet beroepen op artikel 8 tweede lid EVRM. De genomen maatregel is niet proportioneel. Door aan verzoeker een BGV af te leveren mét opsluiting ontnemt verweester hem de mogelijkheid zijn situatie te regulariseren. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat de bestreden beslissing van verwerende partij op grond van schending van het zorgvuldigheids -en redelijkheidsbeginsel, artikel 74/1 I §2 Vw en van artikel 8 EVRM dient te worden vernietigd."

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij er in hoofddorde op wijst dat verzoekende partij wel gewag maakt van een Belgische dame en de kinderen van deze dame waarmee zij een gezin zou vormen maar dat verzoekende partij nagelaten heeft ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met deze personen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 15 mei 2012 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had ingediend waarbij zij gewag maakte van haar relatie met ene V.C. van Belgische nationaliteit. Op 20 augustus 2012 wordt verzoekende partij op de hoogte gesteld van het feit dat er geen gevolg gegeven kan worden aan haar aanvraag omdat de uitgevoerde adrescontroles negatief zijn. Uit de adrescontrole verricht op 8 augustus 2012 blijkt dat V.C. verklaarde dat verzoekende partij vertrokken is op 26 juli 2012.

Uit een proces-verbaal van 6 januari 2013 blijkt voorts dat verzoekende partij verklaarde gehuwd te zijn met V.C. van Belgische nationaliteit en met haar twee kinderen te hebben. Uit nazicht door de politie blijkt dat V.C. inderdaad van Belgische nationaliteit is en drie kinderen heeft, met name D. Ignazzia, geboren op 5 mei 1995, V. Antonella, geboren op 6 augustus 2008 en V. Gianni, geboren op 19 oktober 2009. Volgens verzoekende partij zijn de twee jongste kinderen van haar en is V.C. zwanger van nog een kind van haar. In tegenstelling echter tot wat verzoekende partij verklaart blijkt dat zij niet gehuwd is met V.C. en dat er geen gegevens zijn waaruit blijkt dat de verklaringen met betrekking tot de kinderen juist zijn.

Op 6 maart 2014 stelt de advocaat van verzoekende partij een attest op waarin zij verklaart dat verzoekende partij een relatie heeft met V.C. en zij ouder zijn van één kind met de naam Samuel en de partner thans in verwachting is van nog een kind waarvan de geboorte gepland is op 27 april 2014.

Op 14 mei 2014 dient de verzoekende partij een medische regularisatieaanvraag in waarin zij stelt dat zij een relatie heeft met V.C. en dat zij samen één kind hebben, de genaamde R.V. Jessica, geboren op 11 april 2014.

Op 17 mei 2016 verklaart verzoekende partij dat zij een relatie heeft met V.C. en twee kinderen, met name Jessica van twee jaar en Samuel van drie jaar. Verder zou verzoekende partij een procedure tot erkenning hebben opgestart. Op 2 december 2016 laat de advocaat van verzoekende partij weten dat verzoekende partij deze kinderen niet heeft kunnen erkennen omdat zij de administratieve documenten daartoe niet kon voorleggen. Er zou een procedure tot bewijs van afstamming worden opgestart maar door een dispuut met de meter van de zoon kon dit geen aanvang nemen.

Op 12 mei 2016 wordt verzoekende partij verhoord door de politie naar aanleiding van slagen en verwondingen waarbij zij verklaart samen te wonen met V.C. en twee kinderen te hebben die zij heeft erkend. De drie andere kinderen zijn van andere mannen. Zij stelt soms terug te keren naar Servië en geen legaal verblijf te hebben in België. Zij verklaart dat V.C. vaak roept en nerveus is en dat ze daarom het huis verlaat. Verder verklaart zij dat zij ook die dag het huis heeft verlaten en dat zij V.C. niet heeft aangeraakt, niet heeft geduwd en ook niet bij de keel heeft gegrepen.

Op 26 augustus 2018 stelt de federale politie een administratief verslag op waaruit blijkt dat verzoekende partij - onder een alias - in het kader van een betrapting op heterdaad voor feiten van intrafamiliaal geweld gecontroleerd wordt. Verzoekende partij verklaart dat zij naar België is gekomen om samen te leven met V.C. die in België woont met haar vier kinderen waarvan twee van verzoekende partij zouden zijn.

Verzoekende partij wordt op 26 januari 2018 andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven waarbij de verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij wel verklaart twee kinderen te hebben maar zij deze niet officieel heeft erkend. Verder wijst zij erop dat het gegeven dat verzoekende partij een partner en kinderen in België zou hebben geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt nu verzoekende partij feiten van openbare orde heeft gepleegd en artikel 8 EVRM geen absoluut karakter kent.

Uit het bevel tot aanhouding van 9 november 2019 blijkt verder dat V.C. medeverdachte is bij de feiten waarvan verzoekende partij verdacht wordt, meer bepaald het deel uitmaken van een bende die georganiseerd feiten van inbraak pleegt, waarbij de eigenlijke inbraken gebeuren door minderjarigen of jonge meerderjarigen samen met een volwassen "begeleider" of "ploegbaas" en dat zij verklaringen met betrekking tot de door verzoekende partij gepleegde feiten heeft afgelegd.

Verder blijkt uit het intakegesprek van 7 augustus 2020 dat verzoekende partij verklaarde te willen bellen met haar vriendin dewelke zij al anderhalf jaar niet zou gezien hebben.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij in het verleden al diverse malen werd gerepatriëerd naar Servië, meer bepaald op 4 februari 2013, 20 mei 2014, 4 mei 2015, 6 juni 2015, 31 mei 2016 en 3 december 2016.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier naar voren komt dat niet kan gesteld worden dat verzoekende partij steeds eenduidige verklaringen heeft afgelegd over haar voorgehouden kinderen en geenszins blijkt dat zij effectief stappen ondernomen heeft om de kinderen te erkennen of de afstamming te bewijzen en zij voorts ook geen verdere stappen ondernomen heeft om een aanvraag in functie van haar voorgehouden partner in te dienen, tezamen met de vaststellingen dat verzoekende partij al verschillende keren gerepatriëerd werd en zelf verklaarde regelmatig naar Servië terug te keren zodat ook niet blijkt in welke mate zij contact heeft met de voorgehouden gezinsleden, dat er feiten van intrafamiliaal geweld zouden geweest zijn, en dat verzoekende partij recent op 7 augustus 2020 ook verklaarde al enige tijd geen contact meer te hebben met haar vriendin, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat: *“Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.02.2020. Hij verklaart in België te zijn sinds 2012. Betrokkene heeft een duurzame relatie in België, dame waar hij niet mee is gehuwd en twee minderjarige kinderen die de naam dragen van hun moeder. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. In Duitsland zou hij nog drie andere kinderen hebben. Ook in dit geval legt betrokkene geen enkel bewijs voor van het bestaan van deze kinderen.”*

Ook in het onderhavig verzoekschrift komt de verzoekende partij niet verder dan te stellen dat zij een gezin vormt met een Belgische partner en de kinderen daarvan, maar het louter verwijzen naar een gezinsband met in België verblijvende personen, zonder op concrete wijze aan te tonen dat zij effectief daarmee een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM volstaat niet om de bevindingen van de verwerende partij dienaangaande te weerleggen.

Nu verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardige gezinsrelatie niet heeft aangetoond, kan zij zich ook niet dienstig beroepen op artikel 8 EVRM.

Tenslotte, waar de verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing haar verhindert haar situatie te regulariseren is zij hoegenaamd niet ernstig. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing verblijft de verzoekende partij al minstens sinds 9 november 2019 op het Belgische grondgebied doch heeft zij het niet nodig gevonden haar verblijf te regulariseren.

2.12. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER